

“Je springt er achteraan toch?!”

Met gemengde gevoelens sla ik Kees gade die vol enthousiasme van plan is om te gaan vissen met wel vijf jongens tegelijk. Nu kan ik op zich best wat drukte rondom me heen verdragen, maar ik stel me een steile waterkant voor waar gerust een paar neuzen van schoenen over zullen steken om een dobber of vislijntje te checken. Gevoelsmatig verhoog ik zo'n steile waterkant al met 50 meter in de hoogte want ik sta met knikkende knietjes als ik te ver naar beneden kan kijken. Helemaal in het besef dat waterratje Jack daar ook rond zal dabberen zonder zwemdiploma. Voor de zekerheid pols ik Kees nog even: “Stel dat die jongste in het water valt hè?! Je springt er achteraan toch?!” Het liefst zou ik alvast tippen dat hij zijn broekzakken leeg maakt en in een moment van nood geen tijd zal verliezen om een telefoon of sleutels voor een nat pak te behoeden, maar ik houd m'n mond. Rustig en bedaard knoopt Kees wat onderlijntjes en voorziet ze van haakjes en nepvisjes. Hij denkt dat het allemaal wel goed zal komen. Bedillig genoeg geef ik hem een stoepkrijtje mee zodat hij een streep kan zetten tot hoever de jongens mogen lopen. Ik twijfel sterk of hij het ook zal gebruiken, maar goed ik heb in ieder geval overdreven gefaciliteerd in de voorbereidingen.

Ik hoor de jongens hun stoutste dromen kenbaar maken over een grote emmer vol met verse haring. Ik verdenk er eentje van dat hij al een uitje in z'n broekzak heeft gestopt. Een ander oppert dat ze er altijd nog kunnen verkopen in de straat als ze teveel maatjes hebben gevangen. Weer een volgende weet te vertellen dat

GERDIEN MALJAARS IS MOEDER VAN JACK (4), PLEEGMOEDER VAN ZIJN BRAZILIAANSE HALFZUSSEN NATHALIA (9) EN MIKAELA (6) EN STIEFMOEDER VAN VIER ZOONS. SAMEN MET HAAR MAN KEES GENIET ZE VAN DIT DRUKKE HUISHOUDEN. OPENHARTIG VERTELT ZE OVER HAAR ERVARINGEN.

Nederlanders wel meer dan 12 miljoen kilo haring eten per jaar. In de keuken vul ik een tas met een hoeveelheid eten die geen rekening houdt met volle emmers vis. Kees deelt het visgerei uit en geeft ieder z'n deel om naar de auto te sjouwen. Het kofferdeksel gaat net aan dicht doordat ze de emmers onvoordelig uit hebben gestald. Goed voorbereid als ze zijn moet je er natuurlijk rekening mee houden dat het deksel op de terugweg ook dicht kan als je gevulde emmers in de koffer kwijt wilt. Als haringen in een tonnetje vertrekken ze met z'n zessen in een auto voor vijf personen. Als iemand het woord 'politie' brult onderweg, weet de zesde persoon dat hij als de wiedeweerga moet bukken. Vergeef ons deze opvoedingsmethode die tot nu toe uitstekend werkt.

Na een paar uur steekt Kees als eerste in de rij z'n hoofd om de poortdeur heen. Droog. Ik doe in stilte een dankgebedje dat hij niet de plomp in heeft hoeven springen. Dat dit voor mij een reden is dat het visevenement is geslaagd gooi ik niet in de strijd om de mannen op te beuren. Geduldig hoor ik aan dat hun enthousiasme samen met de afgebroken vislijntjes en verloren loodjes naar de bodem is gezakt. De emmers laten een nul op rekest zien. Kees verzucht dat hij na één keer lijntjes uit gooien al aan de slag kon bij de eerste met knopen ontrafelen. Daarbij mopperen de jongens dat ze te dicht op elkaar stonden waardoor hun lijntjes vast kwamen te zitten. De een weet beter dan de ander wie de dader is dat het lijntje uiteindelijk doorbrak. Weer een volgende maakt plannen om zelf loodjes te smelten om de kosten te drukken. En de stilste van het stel nodigt me met pretlichtjes in z'n ogen uit om hem te vragen wat hij van het vissen vond. Geheimzinnig fluistert hij: “Mag ik de volgende keer mijn portemonnee meenemen als we gaan vissen?” Zijn vinger roert in de lege emmer. “Dan kan ik deze emmer vullen met kibbeling van de visboer!”

